

Sygn. akt I ACz 543/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2016r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Elżbieta Karpeta

Sędziowie: SA Ewa Jastrzębska (spr.)

SO (del.) Tomasz Tatarczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2016r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko K. B.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Katowicach

z dnia 11 marca 2016r., sygn. akt II Nc 87/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO (del.) Tomasz Tatarczyk SSA Elżbieta Karpeta SSA Ewa Jastrzębska

Sygn. akt I ACz 543/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Katowicach zwrócił pozew Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W., reprezentowanego przez radcę prawnego, wobec nieuiszczenie opłaty od pozwu w wymaganej wysokości (art. 130² § 1 k.p.c.).

Przewodniczący Sądu uznał, że opłata od pozwu w niniejszej sprawie jest opłatą stosunkową, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Wskazał, że powód nie jest bankiem i nie można uznać, że nabycie przez niego wierzytelności stanowi czynność bankową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe, mimo, że źródłem tej wierzytelności była czynność bankowa w postaci udzielenia kredytu. Zwrócił również uwagę Przewodniczący Sądu na ratio legis wprowadzenia art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, mające na celu złagodzenie ciężaru fiskalnego w odniesieniu do banków.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł powód, zarzucając naruszenie art. 13 ust.1a ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014r., poz. 1025 ze zm.) – zwanej dalej w skrócie: u.o.k.s.c.,

przez jego niezastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że winien on uiścić opłatę sądową od pozwu w kwocie wyższej niż 1.000 zł.

W oparciu o tę podstawę skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego, a także domagał się zwrotu uiszczonej opłaty od zażalenia

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, a tym samym skutku odnieść nie może.

W niniejszej sprawie powód domaga się zasądzenia od pozwanego kwoty 113.516,87 zł. W uzasadnieniu żądania wskazał, że pozwany zawarł z (...) umowę kredytu o nr (...), a wobec zaprzestania spłaty zadłużenia Bank podjął względem pozwanego działania windykacyjne. W dniu 26 kwietnia 2013r. wierzyciel (...) zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z powyższej umowy kredytu.

Zgodnie z obowiązującą w dacie wydania zaskarżonego zarządzenia treścią art. 13 ust. 1a u.o.k.s.c., w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5% przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1.000 zł (przepis ten wprowadzony został ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r., poz. 1854).

Z kolei art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe określa jakie czynności należy traktować jako czynności bankowe.

W świetle powyższego trafnie uznał Przewodniczący Sądu, że choć źródłem powstania wierzytelności jest czynność bankowa w postaci udzielenia przez bank kredytu, to jednak żądanie objęte pozwem wywodzi się de facto z umowy cesji wierzytelności, nie zaś z czynności bankowej.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, zarówno umowa cesji wierzytelności jak i umowa kredytu zawarta przez pozwanego z (...) nie jest czynnością bankową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe w odniesieniu do funduszu sekurytyzacyjnego. Wobec takiego podmiotu nie może więc mieć zastosowania regulacja wprowadzona art. 13 ust. 1a u.o.k.s.c. Treść art. 5 ust. 2 Prawa bankowego wyraźnie wskazuje, że czynności te muszą być wykonywane przez banki („o ile są one wykonywane przez banki”). Cesja i umowa kredytu stanowi czynność bankową tylko dla banku, nie zaś dla innego podmiotu. Ze strony powoda (funduszu sekurytyzacyjnego) umowa sprzedaży wierzytelności, na podstawie której stał się on wierzycielem, nie jest zatem czynnością bankową i tym samym nie ma wobec niego zastosowania regulacja zawarta w art. 13 ust. 1a u.o.k.s.c.

Za przedstawioną powyżej interpretacją art. 13 ust. 1a u.o.k.s.c. przemawia też jego ratio legis, bowiem ustawa, która go wprowadziła, miała w głównej mierze na celu uchylenie przepisów art. 96 – 98 ustawy Prawo bankowe dotyczących bankowego tytułu egzekucyjnego, co słusznie również zauważył Przewodniczący Sądu. Intencją ustawodawcy, przy wprowadzeniu art. 13 ust. 1a u.o.k.s.c., było złagodzenie ciężaru fiskalnego na bankach, które masowo dochodzą swych roszczeń, a dotychczas były w tym zakresie uprzywilejowane.

Nadto, wbrew argumentom zażalenia, celem uchwalenia omawianego przepisu nie była ochrona pozwanych, którzy w ostatecznym rachunku obciążeni będą tymi kosztami. Argumentacja ta sprzeczna jest bowiem z ogólną zasadą wynikającą z treści art. 98 k.p.c.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że również w innych sprawach tutejszy Sąd wyraził negatywne stanowisko w zakresie możliwości korzystania przez inne podmioty z przywileju wynikającego z art. 13 ust. 1a u.o.k.s.c. (np. I ACz 1/16, I ACz 102/16, I ACz 148/16, I ACz 203/16, I ACz 470/16) z argumentacją tożsamą z przytoczoną wyżej, którą Sąd Apelacyjny w Katowicach w obecnym składzie podziela w całości.

Na marginesie należy również podnieść, że omawiany art. 13 ust. 1a u.o.k.s.c. został znowelizowany ustawą z dnia 18 marca 2016 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z dnia 31 marca 2016 r., poz.

421) i aktualnie stanowi, że wysokość opłaty stosunkowej w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych nie może przekraczać 1.000 zł jedynie w przypadku pobierania jej od konsumenta albo osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne. Powyższe oznacza, że zamiarem ustawodawcy było uniemożliwienie zarówno bankom jak i funduszom sekurytyzacyjnym korzystanie z odstępstw od ogólnych zasad regulujących opłacanie pism sądowych w inicjowanych przez siebie sprawach, a zwiększenie ochrony konsumentów i producentów rolnych prowadzących gospodarstwa rodzinne, dochodzących roszczeń wynikających z czynności bankowych.

Wobec powyższego stwierdzić trzeba, że powód, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, winien był uiścić stosowną opłatę od pozwu, stanowiącą 5% wartości przedmiotu sporu (art. 13 ust. 1 u.o.k.s.c.), tj. 5.676 zł. Ponieważ jednak uiścił 1.000 zł (k.-5v), Przewodniczący Sądu – stosownie do art. 130² § 1 k.p.c. - zobowiązany był pozew zwrócić, co też zasadnie uczynił.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny, z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSO (del.) Tomasz Tatarczyk SSA Elżbieta Karpeta SSA Ewa Jastrzębska